Prezentace je dostupná na:
https://drive.google.com/file/d/0B6ic3hxC4JDINGtqTHB5cjJGZEk/view?pref=2&pli=1

SEVER
Tento region je největší v zemi a zabírá téměř polovinu území Brazílie. Na jeho území se nachází Amazonský prales a největší řeka světa Amazonka. Naproti tomu je to región s nejmenší hustotou obyvatelstva. Sever nebyl zasažen přívalem přistěhovalců a proto má dodnes největší počet původního obyvatelstva.

ACRE:
Stát Acre se nachází v Amazonské oblasti. Do roku 1903 patřil Bolívii a Peru, Brazílie si toto území vykoupila. Stát bohatl díky těžbě surovin z pralesa, především kaučuku, který se používá pro výrobu gumy. Takzvaná kaučuková horečka sem přilákala spoustu lidí z jiných částí Brazílie, především ze severovýchodu. Dnes je Acre největším národním producentem kaučuku a para ořechů, v poslední době se zde také těží ovoce zvané açaí a další plodiny využívané pro výrobu přírodních léčiv a pro kosmetický průmysl.
V současnosti má stát ale problémy s počtem zdravotníků. Na 8 lékařů připadá 10 000 obyvatel, nejsou proto schopní se postarat o všechny obyvatele. Příčinou tohoto stavu je problém přilákat lékaře z velkých měst do vnitrozemí. Další problém nastává v období dešťů, kdy je dálnice a většina silnic zaplavená, doprava je tak možná pouze po řekách.

AMAPÁ:
Amapá je jeden ze států, které podle Tordesilaské smlouvy (1494) patřily Španělsku, podle Madridské smlouvy (1750) už ale patří Portugalcům. Po tom, co Brazílie získala nezávislost, byla Amapá provincie sloučená s provincií Pará. Díky bohatství z těžby kaučuku se vláda rozhodla provincie rozdělit (1943). Hlavním městem je Macapá, toto město je přetínáno rovníkem a proto je jednou z oblíbených zastávek turistů – přejití z jedné polokoule na druhou znamená jen přejít jednu ulici.
Více jak polovinu území státu zabírají indiánské rezervace a oblasti. Amazonský prales pokrývá zhruba 90% území, stát se může pochlubit největším podílem původního pralesa.
26% území zabírá národní park, který je největší na světě.
V Amapá dochází v současnosti k největšímu nárůstu populace, jelikož sem lidé z jiných měst přicházejí za prací.
Nejpěstovanějšími plodinami jsou maniok, kukuřice, rýže a fazole.

AMAZONAS:
Amazonas je největším Brazilským státem, který v historii také bohatl na těžbě kaučuku. V hlavním městě Manaus, ve kterém žije téměř polovina populace státu, je od roku 1970 vytvořena zóna volného obchodu osvobozeného od daní z prodeje dovezených věcí. Zbylé obyvatelstvo žije v domech postavených na kůlech (tzv. palafitas) v okolí pravidelně se zvedajících řek. Ve státě se nachází velká část Amazonského pralesa, lodě jsou zde hlavním dopravním prostředkem, jelikož je zde jen velmi málo cest a neexistuje žádná železnice.

Manaus = „Paříž tropů“

Manaus je město uprostřed Amazonského pralesa, jeho jméno v indiánštině znamená „matka bohů“. Město bylo založeno roku 1669 jako vojenská pevnost. Dnes je Manaus velké moderní město s rozvinutou infrastrukturou a ekonomikou. Je to největší město v severním regionu a nabízí turistické atrakce jako vycestování do pralesa nebo parků a rezervací. Velmi přitažlivé jsou i pláže a soutok řek Negro a Solimoes. Pro milovníky kultury, historie a architektury nabízí historické památky a budovy.

PARÁ:
Hlavním městem státu Pará je město Belém. Hospodářství se v této oblast rozmohlo až v 19.st. díky těžbě dřeva, kaučuku a sběru bylin a ovoce. K rozvoji regionu také přispělo i vybudování dálnice spojující Belém s Brazílií. Jinak má Pará jen 35 000 kilometrů dálnic.
Velkým zdrojem bohatství jsou nerosty. Pará je po Minas Gerais druhým největším producentem železné rudy a jedním z největších exportérů bauxitu, manganu a zlata.
Ostrov Marajó je znám jako největší říční a zároveň mořský ostrov na světě, leží v ústí řeky Amazonky a nachází se na něm stáda dobytka, čítající dohromady až 400 000 kusů.
Pará je druhým státem Brazílie, kde je většina půdy vyhrazená indiánům (prvním je stát Amazonas).

RONDONIA:
První portugalští kolonizátoři sem přišli už v 17. století, jedním ze států Brazílie se Rondonia stala až roku 1981 a své jméno získala na počest maršála Rondona, jednoho z prvních průkopníků, kteří přišlo do tohoto regionu na počátku 20.st. V 18.st. se ve státě našla ložiska zlata především v oblasti Mato Grosso a Goiás, další století bohatl stát díky těžbě kaučuku a pěstování para ořechů. V 60. letech 20.st. zde bylo opět nalezeno zlato, v důsledku toho v letech 1960 1980 vzrostl počet obyvatel ze 70 000 na 500 000.
Více než polovina území státu je pokryta Amazonským pralesem, proto je dnes jedním z hlavních zdrojů bohatství ekoturismus – především obdivování ptactva a vegetace z lodí. Hlavní město Porto Velho leží na břehu řeky Madeira, jednoho z přítoků Amazonky.
Jedním z problémů tohoto státu je, že 70% domácností nemá zavedenou tečící vodu, což způsobuje výskyt chorob jako je malárie a žlutá zimnice.

RORAIMA:
Roraima byla po dobu císařství územím pod regionem Amazonas, v začátku Republiky bylo území předmětem sporu s Guyanou, kolonií Spojeného království. Roku 1943 vyhlásil Getúlio Vargas tento region za federální území Rio Branco, v roce 1962 se jeho název změnil na Roraima a roku 1988 se stal státem.
V tomto státě se nachází nejsevernější bod země. V pohoří Pacaraíma stojí vrch Roraima, který je hranicí tří zemí – Brazílie, Venezuely a Guyany. Hlavními hospodářskými plodinami jsou maniok, rýže, kukuřice, pomeranče a banány, hlavním vývozním artiklem je ale dřevo. Stát je také bohatý na zlato, drahé kameny a nerosty. Amazonský prales pokrývá více jak polovinu území.
Roraima je stát s nejnižším počtem obyvatel a zároveň i nejmenší hustotou osídlení – na 2 km^2 připadají tři obyvatelé. Většina z nich žije v hlavním městě Boa Vista a zbytek země zůstává neosídlený. Žije zde více jak třetina domorodé populace země. Indiánský vliv je proto možný najít v gastronomii i řemeslech – například keramika macuxi, zpracování dřeva a slámy, sochy z mýdlového kamene nebo jídlo zvané damorida (což je ryba pečená na rožni a ochucená omáčkou z lístků černého koření, proto má toto jídlo tak kořeněnou chuť, že se nepodává v restauracích, ale jen v domorodých komunitách, kde jsou na jeho chuť zvyklí).

TOCANTINS:
Stát Tocantins vznikl rozdělením státu Goiás. Myšlenka oddělit severní část se zrodila už v 19.st., uskutečnila jí až Brazilská ústava z roku 1988. Tocantins je tedy nejmladším státem Brazíli, jeho hlavní město je ještě mladší, bylo založena až roku 1990.
Většinu území státu pokrývají lesy, část i Amazonský prales. Ostrov Bananal na jihozápadě státu je největší říční ostrov na světě, leží v řece Araguaia. Tocantis je nejbohatší stát Brazílie na vodní toky, nachází se zde množství národních parků s nejrozmanitější faunou a florou a indiánské rezervace.
V hospodářství státu hraje významnou roli chov dobytka, dále se zde pěstuje rýže, sója, cukrová třtina, kukuřice, fazole a ovoce. Za zmínku stojí i naleziště zlata a ložiska vápence.

SEVEROVÝCHOD:
Región se dělí na čtyři podregiony podle zeměpisných oblastí, které se mezi sebou liší i úrovní rozvoje. Nachází se t největší počet států. Severovýchod je velice chudý region, mnoho obyvatel odchází za lepším životem na jih a jihovýchod. Naproti tomu si ale zachoval bohatou kulturu.
V tomto regionu se nachází jedinečný biom označovaný jako caatinga, který je tvořen řídkým porostem suchomilných stromů a keřů.

ALAGOAS:
V dobách Brazilského císařství bylo území Alegoas administrativní jednotkou, tzv. capitanií, Pernambuca. Oddělená byla až roku 1817, kdy se z ní stala nezávislá capitanie. Roku 1822 po vyhlášení nezávislosti Brazílie se Alegoas stalo provincií.
Rozkládá se na pobřeží Atlantiku a je známý svými krásnými plážemi, díky čemuž vzrůstá cestovní ruch – přes období prázdnin se populace ztrojnásobí (v Brazílie jde o období prosince až února a potom června).
Alegoas je stát s největšími plantážemi cukrové třtiny na celém severovýchodě. Dále se pěstuje tabák, maniok, bavlna, kukuřice a kokosové ořechy. V průmyslu dominuje výroba chemikálií, cukru, potravin, lihu a cementu. Dalším příjmem je těžba soli, zemního plynu a ropy.
Zajímavost: Maršál Deodoro da Fonseca (první prezident Brazílie) pocházel z tohoto regionu.

BAHIA:
22.dubna 1500 se portugalský mořeplavec Pedro Álvares Cabral jako první mořeplavec vylodil na březích tohoto státu. Roku 1549, první guvernér Brazílie Tomé de Souza vybudoval město Sao Salvador, které se stalo hlavním městem do roku 1763, kdy etapu převzalo Rio de Janeiro.proto město začalo upadat, což vyvolalo vlnu revolt, z niž nejvýznamnější byla Conjuracao baiana = bahijské spiknutí.
Vybudováním hydroelektrárny Paulo Alfonso a objevením ropy začala industrializace státu a vybudovala silnice Rio-Bahia.
Bahia je nejlidnatější stát severovýchodní Brazílie a každoročně přivítá množství turistů, které lákají pláže, kultura, historie a přírodní krásy oblasti. Otroci přivážení z Afriky obohatili tuto oblast o své zvyky a hudební rytmy, proto je zde cítit africký vliv – candomblé.
Zhruba 70km od pobřeží se nachází Národní mořský park Abrolhos, kde je možno obdivovat množství korálů. Je také významný proto, že sem každoročně připlouvají velryby přivést na svět svá mláďata.
V Salvadoru je možno obdivovat typickou koloniální architekturu, především kostelů a paláců. Město je rozdělené na horní a dolní město, které jsou propojené systémem výtahů a uličkami.
Nejvýznamnějšími odvětvími průmyslu je zde potravinářský, metalurgický a petrochemický průmysl.
Hlavním polnohospodářským produktem je bavlna.

Salvador = „hlavní město radosti“ (díky svému karnevalu) nebo se mu také říká Černý Řím, protože je zde největší procento černochů.

Saldor byl založený roku 1549 a bylo prvním hlavním městem Brazílie do roku 1763.
V koloniálním období se město povzneslo díky vývozu cukrové třtiny, čemu přispěl dobře umístěný přístav. Koncem 17.st. zde byly vystavěny kostely, kláštery a zámky, které jsou dnes turistickou atrakcí. Říká se, že v Salvadoru je 365 kostelu, na každý den jeden, ve skutečnosti jich je jen 135.
V roce 1798 bylo město dejištěm významného hnutí za nezávislost – Vzpoura krejčíků.
Pelourinho je jméno historické části Salvadoru. Slovo pelourinho označuje pranýř ve středu náměstí, která byl v dobách kolonizace užíván k trestání otroků. Tato čtvrť se nachází v horní části města v blízkosti přístavu a do dvacátého století to byla významná obytná čtvrť s barokní koloniální architekturou. Po přestěhování ekonomických aktivit do jiných regionů, se Pelourinho stalo centrem neřesti a kriminality. Napříč tomu, bylo zapsáno na seznam UNESCO.

CEARÁ:
Ceará je stejně jako Amazonas známá tím, že jako první oficiálně vyhlásili zrušení otroctví (1884).
V posledních desetiletích 19.st. velké sucho způsobilo, že tisíce obyvatel odešlo za prací do Amazonie.
Ceará je navštěvováno turisty především kvůli krásným plážím. Na jihu státu je chráněný prales Floresta Nacional do Araripe, kde se nachází největší koncentrace zkamenělin živočichů a rostlin na světě (pochází z období křídy – 140-65 milionů let).
Ceará je známé svou uměleckou tvorbou především krajek a výšivek, sítí, výrobků ze dřeva a keramiky.
V Ceará se zpracovává ropa a zemní plyn, vyváží se kešu oříšky, kožešiny, obuv, textil a korýši.

Fortaleza = „krajina světla“
Město bylo založené roku 1726. Dnes je to dynamické město, které je zároveň vstupní bránou do Brazílie pro tisíce zahraničních turistů. Jangada je jednoduchá dřevěná loďka a je zároveň symbolem státu Ceará a zelenomodrého moře Fortalezy. Zdejší podnebí je vhodné pro pěstování bavlny a obilí, proto zde vyrostl textilní tovární, které významně přispěli k ekonomickému rozvoji města.

MARANHAO:
Kolonii i její hlavní město Sao Luís zde jako první založili Francouzi roku 1612. Roku 1615 Portugalci porazili Francouze a zmocnili se území. Roku 1614 bylo Sao Luís dobylo Holanďany, ovšem za tři roky si Portugalci dobyli zpět. Od té doby začala oblast sloužit jako základna pro průzkum Amazonie a osidlování severovýchodu.
Krajina je známá svými dunami, které v národním parku Lençóis Maranhenses sahají do výšky až 50 metrů. Oblast díky každoročně prochází velkými změnami kvůli silným dešťům, kdy se mezi dunami vytvářejí jezírka, která lákají ptactvo. V období sucha se na jejich místech vytváří poušť.
Hlavní město je postavené na ostrově, na jeho budovách je znatelný vliv francouzské a portugalské architektury, což vedlo k zapsání města na list UNESCO.
Pro ekonomiku je důležitý vývoz železné a manganové rudy, dále potravinářský, dřevní a metalurgický průmysl, a také rybolov.

PARAÍBA:
Hlavní město, Joao Pessoa, bylo Portugalci založeno roku 1585 a leží na nejvýchodnějším bodě Jižní Ameriky. Pobřeží se proslavilo díky písčitým plážím s kokosovníky. V pobřežních oblastech se pěstuje kukuřice, maniok, ovoce, fazole, rýže, kešu ořechy a hlavně cukrová třtina, zbytek území zabírá caatinga. Průmysl se orientuje na výrobu potravin, zpracování ryb, dále je zde výrazný textilní a strojírenský průmysl.

PERNAMBUCO:
Roku 1535 založil správce této provincie – Duarte Coelho - hlavní město Olinda. Díky Coelhovi se v kraji začaly budovat první cukrovary. Bohatství z cukrovarů lákalo Holanďany, kteří roku 1630 napadli oblast a vyhnáni byli až roku 1654. V roce 1817 probíhala v Pernambuco vzpoura, kdy obyvatelé vyhlásili republiku a vytvořili první nezávislou brazilskou vládu. Toto zřízení trvalo od března do června, kdy vládu svrhli vojska věrné Janu VI. Za trest se vláda rozhodla oddělit území Alagoas od Pernambuca.
Pro ekonomiku státu je nejdůležitější turistický ruch a polní hospodářství. Největším lákadlem turistů je souostroví Fernando de Noronha, nacházející se 360km od pobřeží (toto území může navštívit jen omezený počet turistů, aby se zabránilo narušení přirozeného prostředí).
Cukrovou třtinu v regionu nahradily květinové plantáže, vzrostla i produkce hroznů, manga, červených melounů a banánů. Ve státě jsou i rozhlehlé kaučukovníkové plantáže

Recife = „Benátky Brazílie“ (protože řeky protékající městem připomínají evropské Benátky)
Město bylo založeno roku 1537 a v letech 1630 až 1654 bylo obsazené Holanďany a jako obec spadalo pod správu města Olinda. Po znovudobytí města Portugalci byly vystavěny nové kostely, mosty a celkově se zvýšila prosperita města. Recife nepřestalo růst ani v době sporů mezi cukrovarskou šlechtou státu Pernambuco a novou buržoasií.
Střetávají se zde dvě řeky – Beberibe a Capibaribe, proto má městský obvod desítky mostů, mezi které patří i nejstarší most v Brazílii – Maurício de Nassau. Průměrná nadmořská výška města js 4 metry, některé části se ale nachází i pod úrovní moře.

PIAUÍ:
Piauí je stát okupovaný Portugalci od poloviny 17.st. Piauí je malý stát, jehož pobřeží měří 66km. Na hranici se státem Maranhao je ústí řeky Rarnaíba s více jak 70 ostrůvky, které tvoří rozsáhlý labyrint s jezírky, písčitými dunami a plážemi s jemným pískem. Nad hlavním ramenem této řeky stojí stejnojmenné hlavní město. Na březích této řeky ve vnitrozemí stojí město Teresina – jde o jediné federální hlavní město severovýchodní oblasti, které nestojí na pobřeží. Toto město bylo pojmenováno na počest císařovny Teresiny Cristiny, která byla manželkou Pedra II.
Turisti přijíždí do tohoto státu obdivovat především archeologická naleziště s pozůstatky sídel původních obyvatel. V NP Serra da Capivara se nachází nejvýznamnější pozůstaky brazilského pravěku (je proto zapsaný na seznam UNESCO). Na severu země je NP Sete Cidades, který je bohatý na jeskynní malby pračlověka.
Z polnohospodářství jsou kromě běžných plodin významné i citrony, které se vyváží do Evropy i do USA.
ZAJÍMAVOST: Mezi státy Piauí a Ceará se nachází území o cca 3 000km^2, které nepatří žádnému ze států. Podle oficiálních informací se o toto území vede spor, ale pravdou je, že žádný ze států o něj nemá zájem.

RIO GRANDE DO NORTE:
Kolonizace tohoto území začala roku 1535, avšak osadníci byli častým terčem útoku francouzských pirátů a indiánů. Ti založili hlavní město Natal u ústí řeky Potengi. Zdejší podnebí bylo příznivé pro chov dobytka i pro těžbu soli.
Cestovní ruch je jedním z hlavních zdrojů příjmu státu. Přibližně 60km od hlavního města se nachází korálový útes, toto místo je ideální pro potápění.
Rio Grande do Norte má prvenství v těžbě soli a je druhým největším producentem ropy.

SERGIPE:
Francouzští piráti byli první Evropané na pobřeží Sergipe. Hledali zde pau.brazil, strom, ze kterého se získávalo červené barvivo. Brzy se ale Portugalcům povedlo piráty vyhnat a začali zde zakládat osady a cukrovary a začali zde chovat dobytek.
Sergipe je nejmenším státem severovýdní Brazílie. Hlavní město Aracajo leží na levém břehu řeky Sergipe. Tipická architektura koloniálního období je zachovaná v bývalém hlavním městě Sao Cristovao a v městě Laranjeiras.
Sergipe je známé hlavně díky malbám na textil, výšivkám, sochám ze dřeva a keramice. Významná je zde výroba cukru a textilií. V poslední době vznikají nová odvětví průmyslu, mezi nimi je i výroba elektrické energie, důležitou roli v ekonomice státu hraje i těžba ropy a zemního plynu.